

Хитрук Руслана Олегівна,
курсант 1 курсу факультету
економіко-правової безпеки

Науковий керівник –
доцент кафедри філософії та
політології факультету
економіко-правової безпеки,
кандидат філософських наук,
доцент **Підлісний М.М.**

*(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)*

ЧИ ПОТРІБНА ЛЕГАЛІЗАЦІЯ ПРОСТИТУЦІЇ В УКРАЇНІ

У час формування громадянського суспільства в Україні, досить гостро постає питання легалізації проституції, адже процвітання на теренах нашої держави цього тіньового бізнесу важко заперечити. Звісно, прояви проституції можна знайти в багатьох країнах світу, адже дана «професія», як то кажуть, є однією з перших. Однак, у таких країнах світу як Нідерланди, Німеччина, Угорщина, Латвія, Голландія, Греція такі секс-послуги є легалізовані і прирівнюються до "індивідуальної трудової діяльності" та регулюється законами малого бізнесу. Тому так важливо зрозуміти, чи потрібно Україні переймати даний досвід у інших країн, чи потрібно в нас легалізувати проституцію.

Проституція є спірним питанням у багатьох сучасних суспільствах. Вважаючись "найдавнішою" професією, вона часто розглядається як аморальне і навіть ганебне явище. Історія проституції бере свій початок з давніх-давен, коли священною проституцією займалися не заради вигоди, а з ритуальною метою. Протягом історії людства уряди постійно експериментували з регуляцією і дерегуляцією ринку секс-послуг. У сучасних країнах на Заході застосовують різні підходи до проституції, іноді діаметрально протилежні. На одному боці спектру знаходяться такі країни як Німеччина та Нідерланди, де проституція не на вулицях (і навіть на вулицях) дозволена, але в той же час регулюється законодавчо, наприклад, стосовно вікових обмежень і ліцензування борделів. На іншому боці спектру - такі країни, як Швеція, де платний секс є протизаконним і тягне за собою кримінальне покарання у вигляді штрафів для клієнтів. Проте багато країн обрали середній шлях між цими двома крайнощами, коли одні види діяльності в індустрії комерційних сексуальних послуг заборонені, а інші дозволені. [1]

Сьогодні індивідуальна проституція в Україні не є кримінальним злочином. Проте 11 років тому Верховна Рада прийняла Закон «Про внесення

змін до кримінального кодексу України щодо вдосконалення відповідальності за торгівлю людьми та втягнення в заняття проституцією». Положення цього Закону були спрямовані на приведення Кримінального кодексу України у відповідність до норм Конвенції ООН проти транснаціональної організованої злочинності, шляхом скасування кримінальної відповідальності за заняття проституцією з одного боку та посиленням кримінальної відповідальності за сутенерство та втягнення особи в заняття проституцією з іншого. Відтак, і сама стаття змінила назву на «Сутенерство або втягнення особи в заняття проституцією». Таким чином, сьогодні за заняття проституцією жінку чи чоловіка притягають до адміністративної відповідальності. Надання послуг сексуального характеру за гроші тягне за собою попередження або накладення штрафу від п'яти до десяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян (від 85 до 255 гривень). [2]

Незважаючи на такий напівлегальний статус, західна преса описує Київ як "місто красивих жінок і процвітаючої секс-індустрії". Існує безліч путівників англійською мовою щодо секс-туризму в Україні. Але проституція часто йде пліч-о-пліч із вживанням наркотиків, торгівлею людьми, експлуатацією, в тому числі неповнолітніх осіб, і високими показниками поширеності захворювань, що передаються статевим шляхом (ЗПСШ) та ВІЛ-інфекцією. [3]

Отже, на нашу думку, легалізація проституції можлива, та лише під повним контролем відповідних органів з боку держави. Так, такий легальний бізнес поповнював би державний бюджет, створив би нові робочі місця, дівчата, що надають такі послуги, могли б працювати лише при наявності певної кількості медичних документів, щоб забезпечило захист «дорогих гостей» від зараження небезпечними захворюваннями. Також створення цілих кварталів червоних ліхтарів, на зразок Амстердаму, збільшило б туристичні прибутки, та не менш важливим є питання забезпечення повій трудовими книжками, щоб гарантувало їм забезпечену старість, адже проституція це також робота, на яку жінки йдуть часто не по своїй волі, а у зв'язку із непростими життєвими обставинами.

Література

1. Олександр Муравйов (Інститут досліджень ринку праці, Бонн), Тимофій Милованов (Пітсбурзький університет), Олександр Талавера (Шеффілдський університет), для УП 2000-2016 "Українська правда" - Режим доступу: <https://www.pravda.com.ua/rus/articles/2015/10/21/7085619>.

2. Ганна Беловольченко Незручна проблема: що варто робити з проституцією в Україні (опитування) 15 березня 2017р. Режим доступу: <https://dyvys.info/2017/03/15/nezruchna-problema-shho-var-to-robyty-z-prostyuttsiyeyu-v-ukrayini-opytuvannya>.

3. Олександр Муравйов (Інститут досліджень ринку праці, Бонн), Тимофій Милованов (Пітсбурзький університет), Олександр Талавера (Шеффілдський університет), для УП 2000-2016 "Українська правда" - Режим доступу: https://www.pravda.com.ua/articles/2015/10/21/7085619/view_print.